

og R. V og K har ikke skabt de borgerlig-liberale resultater, som borgerlige vælgere med rette kunne forvente. Sådan er det desværre.

I stedet for at gribe fat i de store udfordringer og tage hul på de store reformer sætter regeringen gang i, hvad vi vil kalde pseudodebatter om personligt ansvar, kanoner og muslimske tørklæder. Det er sådan set meget underholdende, men det flytter reelt ingenting, det afleder bare opmærksomheden.

Jeg tror, at det var beskæftigelsesministeren, der engang sagde, at en regering ikke er en debatklub, men sådan er det blevet. Det er lidt ligesom, dengang Schlüterregeringen sang på det sidste vers – man kunne ikke få gennemført så meget, ambitionerne manglede, men man kunne trods alt opføre et godt show.

Denne folketingssamling har ikke været en undtagelse eller en ny begyndelse, den har blot været en fortsættelse, og det er en skuffelse. Verden forandres, men Danmark skal åbenbart stå stille, helt stille.

Jeg synes, at det ville være befriende, hvis dette Folketing ville kunne gå på sommerferie med et løfte om, at vi i fremtiden ville diskutere og gennem handling forsøge at realisere visioner for dette smukke land og dets 5 millioner indbyggere, og at vi ville forsøge at løfte blikket og se ud i verden med alle dens muligheder og udfordringer.

65 pct. af den danske befolkning siger, at de ser muligheder i globaliseringen. Det vigtigste i verden er ikke det tørklæde, der måske vil bæres af en dansk kvindelig dommer om 15 år, og endda kun måske. Tørklædedebatten, som har fyldt så meget – alt for meget – er et symptom på, at angst og også smålighed styrer dansk politik; angsten for det ukendte, angsten for at tage et globalt ansvar, angsten for at slippe bare lidt af kontrollen. Folk, der yder noget for at være en del af vores fællesskab, skal vi være åbne over for. Men alt for mange rammes af en fornærmelse af, at vi i stedet vender dem ryggen.

Det er ikke det land, jeg er vokset op i, det er ikke det land, jeg vil dø i. Jeg vil have stoltheden tilbage, som min nabo – han har været dansk FN-soldat på Cypren – sagde til mig i indædt forargelse, da regeringen for et par år siden stoppede hjælpen til nødlidende kvinder fra Malawi. Derefter stod han selv i spidsen for indsamlingen og sørgede for at få rejst de midler, som regeringen havde skåret væk, og tog ned og gav dem til kvinderne. Og han har ret. Jeg synes, at vi skal sørge for at få stoltheden tilbage; lad os

få udsynet tilbage, og lad os få glæden og selvrespekten tilbage.

I stedet er, sat på spidsen, haven Danmark blevet ensrettet og faconklippet, hvor alle planter fra urt til egetræ død og pine skal være lige så høje som stikkelsbærbuske. Det betyder, at de små urter gødskes mere, end sundt er, og at egetræerne klippes ned til bonsaitræer.

INy Alliance er vi ikke bange for forskelle. Vi vil belønne den enkelte efter fortjeneste, vi skal ikke misunde den rige hans eller hendes penge. Tværtimod skal vi tilskynde de driftige. Når folk bliver rigere, er det en mulighed, så er det ikke et problem. Vi skal ikke bekæmpe rigdom, vi skal bekæmpe fattigdom. Vi skal ikke være kedede af, at velstående mennesker bliver rigere, når de har ydet en indsats, vi skal langt hellere bekymre os om, hvorvidt alle har en mulighed for at yde en indsats. Det skal være slut med jantelov og ligemageri, det skal være slut med mistænkeliggørelse og smålighed.

Det er desværre denne utrolig antiliberala filosofi, som præger regeringens og flertallets behandling af den offentlige sektor. I stedet bør vi anerkende, at den offentlige sektor er fuld af driftige mennesker. De har muligheden for at yde mindst lige så meget som mennesker i den private sektor, hvis de får lov. De skal opmuntres, de skal have ansvar, de skal belønnes akkurat ligesom mennesker i den private sektor.

Desværre tør regeringen ikke stole på medarbejderne i den offentlige sektor. Derfor udsættes de for dyre, tidkrævende og nyttesløse kontrolinstanser stik imod den herskende danske arbejdskultur. Og det breder sig: Det er inden for skolevæsenet, ældreplejen, beskæftigelsesområdet. Skåltaler om afbureaukratisering, flere hænder, større arbejdsglæde modsiges konsekvent af love og regler, som vi bliver præsenteret for.

Så sent som i går så vi en beskæftigelsesminister stolt forklare, at regeringen nu vil lovgive om virksomhedernes personalepolitik helt ned i detaljen. Hvad blev der af al den højstemte snak om det personlige ansvar? Altså, vis dog lidt tillid. Hvor svært kan det være?

Imens lyder der kun ét svar herinde fra, hver gang vi ser et problem: Lad os bruge flere penge. Hvorfor er det, at uanset hvilken side man kigger til i det danske Folketing, er løsningen på alle problemer at hælde flere penge i det samme hul? Hvorfor kigger vi ikke på det enorme bureaukrati, der er blevet bygget op; et bureaukrati, der betyder, at lærerne bruger mindre tid på undervisning og mere tid på meningsløs admi-